

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι Ένα
κι Έδλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι Έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρουσμεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
δτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμάν, κι ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐννάτη Δεκεμβρίου κ' εἰκοστῆ,
Πρωτοχρονιά προβάλλει γελαστῆ.

Πούτος ἐπιτάκοσα πέντε καὶ θαράντα,
πάλι μποναμάδες κἄνω καθὼς πάντα.

Ἄ παλῆς ὁ Χρόνος
προσφῶνῶν ἐνθῶως.

τὴν φουστανέλα τὴν λερή,
τὸ τρίπιο τὸ σακουχί.

Κι εἶπεν ὁ Χρόνος ὁ παλῆς: Ἐλα, καινούριε Χρόνε,
νὰ παραλάβῃς τοὺς Ρωμηούς, ποὺ τοὺς Ρωμηούς των τῶνων.
'Αρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά... πετάτε μὲ μπαλόνια,
κι Ἄη-Βασίλης γελαστός 'στὸ κράτος ἀριβάρει...
ἀθάνατο Ρωμαῖκο, νὰ ζήσης χίλια χρόνια,
νῆσαι φοβέρα τῶν ἐχθρῶν, τῶν φίλων σου κμαῖρι.

Κι ἐγὼ, Ρωμηοί, σὲς παρκατῶ,
'στὸν νέο σὲς ἀφίω,
καὶ φεύγωντας χειροκροτῶ
τὸ κράτος σας τὸ φινό.

Γεγά σου, μωρὲ κηφηναρῆ, ποὺ μὲ βρισχιάς μὲ σπρώχνεις
καὶ μὲ κλωτσιχιάς μὲ διώχνεις.
Γεγά σου, μωρὲ κηφηναρῆ, μὲ ρούσκακι καὶ μὲ τράκκι,
βροντοῦν ληστοφυδικοὶ κι ἀστράφτουν ληποδύταις,
καὶ σὺ προγῶνῶν ξεκρεμῆς σπαθιά καὶ σακαράκις,
καὶ κῶδεσι μὲ τὴν τράπουλα, καὶ κῶδεσι μὲ τῆς πῆταις.

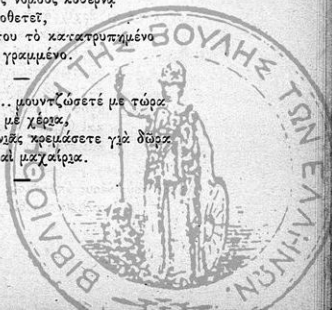
Γεγά σας, μωρὲ κηφηναρῆ,
γεγά σου, γενναῖα κληπουριά.
Τσολλάδων εὐτυχεῖς κηφοῖ...
Ρωμαῖκο, γαλούχει

Κάθε Τσολιῆς νὰ κυβερνῇ τοῦ κράτους τὴν ρεμούλα,
κάθε Τσολιῆς νὰ γίνεταί κι ἕνας μυθῶδης ἦρωας,
καὶ νὰ βουλῶνη τὰ χαρτιά μὲ τὴ δίκη του βοῦλα
καὶ κάθε του Διάταγμα νῆξη 'στὸ κράτος κύρος.

Ἄφίω τῆς παράταις σας, τὸ γλέντια σας, τοὺς κῶμους,
στολιδῆ καὶ κουρέλια,
καὶ μ' αἵματα ραντίζομαι, ποὺ χύθηκαν 'στους δρόμους.
γιὰ Πάλληδων Βαγγέλια.

Τῆς Ἀχλίας τὰ βουναὶ
Πανόπουλος πατεῖ,
κι αὐτὸς τοὺς νόμους κυβερνῇ
κι αὐτὸς νομοθετεῖ,
καὶ γράφει 'στὸ τακουχί του τὸ κατατροπυμένο
τὸν νόμο τὸν γραμμένο.

Ἀρχιμηνιά κι ἀρχιχρονιά... μουντζωτέτι μὲ τῶρα
μὲ πόδια καὶ μὲ χεράκι,
'στὸ δέντρο τῆς Πρωτοχρονιάς κρεμάσετε γιὰ διαζ
κουμπούρικ καὶ μαχαίρικ.

Κι' εὐθὺς τραπέι στρώσετε καὶ φάτε καὶ μεθύσετε
καὶ βρίστε τὸν ντουιζ,
καὶ 'στ' ἄντερα τοῦ γείτονα δὴ μάχιμαίς καθίσαιτε
γὰρ τὴν καλὴν χρονιά.

Μὲ διώχνετε μὲ τῆς φτυσαῖς, ἐγ' ὅμως δὲν σὰς φτύνω,
ξέρο πῶς πάντα φτύνετε τὸν χρόνον ποῦ δικαίαινε...
σὰς ἔκκαν καὶ Θέατρον ὅτ' ἄν Ἀγρο Κωνσταντῖνο,
κι' ὁ Βασιλεὺς φαμελικὸς ὅτ' ἔξοικι πηγαίνει,
μὰ σεῖς, ὅπου δὲν ἔχετε τῆς Τέχνης τὴν φροτιά,
κουρνιάζετε 'στὰ σπήτια σὰς καὶ παίζετε χαρτιά.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, καὶ τόσος κόσμος πάλι
τρέχει νὰ δῇ τὴν τύχη του, τὸν πόnton του νὰ βάλῃ.
Μεγάλος κόσμος καὶ μικρὸς μὲ τὴν χαρτὴ κτυπεῖται,
βάρη τὸν Ρήγα παρόλι, βάρη τὴν νάμα σέτε.
'Στὸν πρῶτον λύκο μ' ἔφερες καὶ πάλι... τὸ σταυρὸ σου...
τὶ βρίζεις ἔτσι, κύριε; νὰ μὴν 'στὸ πλευρὸ σου.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά...
τιμὴ καὶ πάλι 'στὴ γενειά,
ποῦ μὲ Τσολιάδες τσακουριῶν γλεντᾷ καὶ ξεραπτόνει
καὶ 'στὰ βουκά της βγαίνει,
κι' ἰθαγενὴ ζωῶρικ ὅτ' ἄν ἦλιο τῆς σκοτύνει
κθῶς τὸν Διογένη.

Κι' ἂν ἴδρουν οἱ πρόγονοι τὸν μέγαν Παρθενῶνα,
ποῦ χαιρέται κι' ἐρείπιον κανένας νὰ τὸν βλέπῃ,
βίως ἔκαμτε καὶ σεῖς τὸν μέγαν Στεφανῶνα,
ποῦ κάθε ξένος ἀπ' αὐτὸν κι' ἕνα στεράνι δρέπει,
τὸ βάζει 'στὴ φαλάκρα του, τὸ βάζει 'στὰ μαλλιά του,
σὰς προσκυνεῖ, σὰς χαιρέτῃ, καὶ παῖε 'στὴ δουλειά του.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά... ὅ' ἀφίσω τὴν Ἑλλάδα
καὶ τὸν γυμνὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν σεμνὴν Παλλάδα.
Κρίμα ποῦ δὲν ἔκινετο κινούμερο φαλιμένο,
κρίμα ποῦ μένει πίσω μου κλειστὸ τὸ Περλιμένο.

Κρίμα ποῦ τὸ σκαλίσατε μὲ τὸν παλῆ τὸν χρόνον
κι' ἀπέξω στέκουον ρήτορες καὶ τοὺς θυμούς των πνίγουον,
κι' ἐπήγαγε τριάντα τρεῖς Καλικαντζόζοι μόνον
μυμὰ ταισι λουκάκιον νὰ φῶνε καὶ νὰ φύγουον.

Χαρά 'στὴν νέαν τὴ χρονιά, ποῦ μὲ ροκάνας φθάει,
ὅ' ἀκούση τὸν Ζαχίη σὰς διάλυσι νὰ κἀνῃ,
θὰ δῇ τὸν νέον ἐκλογὸν τὴν δόξαν τὴν αἰδιον,
τοῦ κυριάρχου τοῦ λαοῦ τὸ κρατικὸν σφραγίδιον,
τὸ λαϊκὸ προγεγῆματτα πολλῶν ὑποψηφίων,
ὅπου θὰ θρέψουον τὸν Ρωμῶνα τὸ θηριοτρῶτον.

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά, κι' ἔχω μεγάλον φθόνον
γὰρ τὸν κινούμερον χρόνον.
Αὐτὸς θὰ δῇ λογαριαμοὺς
σωστῶν ἰσογυίων,
αὐτὸς θὰ δῇ καταρτισμοὺς
ὀγδῶνον Γπουργεῖων,
καὶ θάμματα καὶ πράμματα.
καὶ Θέατρα καὶ δράματα.

Αὐτὸς τοὺς νέους ὀπλισμοὺς καὶ τὰς παρακαυεὺς,
καὶ θὰ προβάλλῃ γεωργὸς

κάθε φυγάδικος ἀργὸς
καὶ κάθε Βαρβαβᾶς.

Χαρά σου, Χρόνε πλούσιε... ὅλ' λειψ' ἡ ξηρασία,
κι' ἡ γῆ θὰ καταρδύεται καὶ θὰ σφιγγῇ πλουσία,
Ξεροκαμπιὰς δὲν θὰ βρῆξ' ἰππὸτας περοφόρους,
κι' οἱοι θὰ βρῆξουον σπορεῖς νὰ διασπείρου σπόρους,
δὲν θὰ τρομάξ' ἡ Δημήτρα Στακουρετῶν σιάλμα
καὶ ξένοισθη θὰ στέρεται μὲ τὸν ἀγρὸν τὸ στάχυον.

Χαρά 'στον ποῦ θὰ δῇ καλὰ τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης,
μεγάλος Χρόνος γεωργὸς καὶ Χρόνος στρατιώτης,
κι' ὅταν κανένας ἔρχεται νὰ τοῦ πατῆ τὴν κάπα,
ὅλ' τὸν κτυπᾷ,
ὅλ' τὸν τρυπᾷ
καὶ μὲ σπαθὶ καὶ τσάπα.

Πλὴν μὲ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνα
τῆς Τέχνης καλλιέργειαι θὰ γίνεταὶ συγγήνοια,
καὶ Μούσαις κρινδοκαμπιαις, ποῦ δὲν φοροῦν φρενασίδαι,
θὰ παίξουον τῶρα τὸν κρυφτὸ μὲς 'στὰ πηγεῖα γρασίδαι,
κι' ἔκ τοῦ προχειροῦ στέφρανα θὰ πλέκουε μ' ἔκεινα
νὰ στεφανῶνουον κούτελα τοῦ τᾶδε καὶ τοῦ δεῖνα.

Ὅ' ἀνόσθι στελέχη γύρω σου καὶ δένδρων καὶ Στρατῶν,
κι' οἱ πεινασμένοι Πήγασοι τοσοῦτον ποιητῶν
θὰ βρίζουον ἄχυρον νὰ τρῶν εἰς εὐφρονον λειμῶνα
χωρὶς νὰ τρέχουον γι' αὐτὸ ἴηλά 'στὸν Ἐλικῶνα.

Γιὰ σὲ μακάριος καιρὸς
μὲ τὴν εὐπορίαν,
ὅ' ἀπγορευσοῦον αὐστηριὰς
καὶ τὴν ἀποφορίαν,

κι' οὔτε κανένας θὰ βροτᾷ σουγὰς Κολοκωτῶνα
κι' ἄς ἔχη καὶ χμιουθεὺ καὶ μπάριμα 'στὴν Κορώνη.

Κρηφῆνας σὺ δὲν ὅ' ἀπάνταξ, εἰς λόγους εὐκοιλίους,
θὰ παχυνθοῦν τετράποδα 'στὸν γόνιμον ἀγῶνα,
κι' ἂν Φιλισταῖους ὁ Σαμφῶν ἐφῶνευσε χιλίους
μὲ τετραπόδου παλαιοῦ μεγάλῃν σιαγῶνα,
μὲ δὲ σαγῶνας μοναχὰ σημερινῶν γαῖδάρων
θὰ καταθαράξῃ στρατικῶν ὀλόκληρον βαρβαράων.

Φωμῶρι μου ρηθικέλευθοι καὶ φορτωμένοι δῶρα,
ὅ ποιητῶν, στακουρετῶν, καὶ γεωργῶν πληθῶρα,
ποῦ τὰ δεσμὰ συντρίβετε καὶ σπᾶτε τὰς ἀλύσεις
καὶ Βουλφηφόρων ἀθλητῶν ποθεῖτε διαλύσεις,
σὰς χαιρετῶ καὶ χάνουαι 'στὸ χάος τὸν αἰῶνον...
ὁ χρόνος μὲ τοὺς ἀθλους σὰς καταμετρεῖται μόνον.

Ὅ Χρόνε σὺ, ποῦ ραδιῶνος προσχαιρετᾷς τὸν ἥλιον,
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς παραφρονεῖ καθένος Ἀθηναῖος,
πῶς ἤθελα πραγματικῶς γιὰ τὸ κλεινὸν Βασιλείου
ἐσὺ νὰ γίνῃς ὁ παλῆος κι' ἐγὼ νὰ γίν' ὁ νέος.

Ἐμένα τὸν παλῆγορο μὲ σπρώχνεις, μὲ κλωτᾷς,
μουτζούρικαι μού χριάζονται καὶ τῆς νικτῆς πατᾶς.
'Επὺ θὰ δῇς τὸν ἀργαμῶν τῆς δράσεως τῆς τῆς,
ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτα παρὰ προσφάτους πτώσεις

ΟΡΩΜΗΟΣ
1902

του Κόντη και των συν αυτώ γενναίως ἀθλησάντων
και στραβομουτσουνασίματα των μισοχρυσασάντων.

Με τό φορτίον ἔργεσι των δώρων, των ευχών σου,
μά πρόσεξε μὴν ἴπης και σύ πρὸς τὸν διαδοχόν σου
αὐτὰ που σήμερα κι' ἐγὼ καλαναρχῶ γιὰ σὲνκ...
ἀρχμηνικά κι' ἀρχιχρονικά και τὰ χερτιά κομμένα.

**Μποναμάδες μας κι' εὐχαίς,
ὅπου πτόνουν δὸν βροχαίς.**

Ἐστὸν Ἀλέξανδρο Ζαχίμη, δίγως δόλου νὰ ἠμύληση,
ἄψε σῦσε μ' ἓνα νεῦμα τὴν Βουλή νὰ διαλύση.

Τὸν Σιμόπουλο ἔστὸν Νέγγρη νὰ του παίξη φάρτε πιάνο,
ἔστὸν Ἀνάργυρο τὸν Νέγγρη, και τοὺς δρῶ ἔστὸν Καραπάνο.

Εἰς τὸν Ὑπουργόν των ὅπλων και συγχρόνως των Ναυτι-
νίκας κατὰ λαθρεμπόρων και ληστών και φυγαδίων.

Ἐστὸν Ἀντώνη Μομφεράτο λίγη κόλλα και τσιτσι
τὸν Ἐρμῆ τὸν Τσιριγώτη μοναχὸς νὰ τὸν καλλήση.

Ἐστὸν Τοπάλη που μὰς λείπει χαιρετισματα πολλὰ
και νὰ γίνη πρὸς τοὺς ἄλλοις κι' ἡ μπήτρα του καλά.

